



ACTION IMAGES PRESS AGENCY

ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ

# Θα ήμουν κακή μητέρα...

Δηλώνει αγνωστικίστρια, εξομολογείται ότι δεν της αρέσει ο γάμος γιατί προτιμά το γράψιμο, και εξηγεί γιατί επέλεξε να γράψει για «Ζευγάρια που έγραψαν την ιστορία της Ελλάδας».

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΓΕΡΑΙΟΥΔΑΚΗ  
ageraioudakis@ethnos.gr



«**Μ**Ε ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΝ τρομερά οι ζωές των ανθρώπων και γι' αυτό έγινα λογοτέχνης. Από μικρό παιδί πλυσίαζα τους ανθρώπους και τους ρωτούσα την ιστορία τους» αναφέρει η Λένα Διβάνη στο «Εθνος της Κυριακής» με αφορμή την έκδοση του νέου βιβλίου της «Ζευγάρια που έγραψαν την ιστορία της Ελλάδας» από τις Εκδόσεις Πατάκη, και το οποίο προβάλλεται σε σειρά ντοκιμαντέρ στο κανάλι του Cosmote History. Η συγγραφέας και ιστορικός «παντρεύει» ιδανικά τις δύο ιδιότητές της, ανατρέχοντας σε μοιραία ζευγάρια και τρελά πάθη που σφράγισαν τις ζωές ηγετικών φυσιογνωμιών της Ελλάδας. Επί τρία χρόνια ερευνούσε και έγραφε. Βούτηξε με το κεφάλι στις ζωές τους και τους αγάπησε, προσπαθώντας να δει μέσα από τα μάτια τους. Δεν ήθελε απλώς να ψαχουλέψει τα συρτάρια τους – ήθελε να καταλάβει τους περιορισμούς που η κοινωνία τους επέβαλλε τότε, να δώσει σάρκα και οστά στις χάρτινες φιγούρες των πρωτοσέλιδων. «Στόχος μέσα από το βιβλίο και τη σειρά ντοκιμαντέρ είναι να κάνουμε τον κόσμο να αγαπήσει και να μάθει την ιστορία της χώρας μας. Να κάνουμε την ιστορία της Ελλάδας πιο προσιτή και όχι ένα αποστειρωμένο κείμενο με ημερομηνίες» τονίζει.

Η Λένα Διβάνη επέλεξε ζευγάρια που της κίνησαν περισσότερο το εν-

διαφέρον, τα πιο επιδραστικά, τα πιο έντονα για να καλύψουν την ιστορία της Ελλάδας από το 1821 έως τη δεκαετία του '60. «Για μένα η χούντα είναι ένα ορόσημο. Από εκεί και πέρα αρχίζει η σύγχρονη Ελλάδα, που την ξέρουμε. Επίσης δεν ήθελα να ζουν τα πρόσωπα, ούτε και τα παιδιά τους. Ο λόγος είναι γιατί έχω ένα δισταγμό, ένα κράτημα να γράψω για ζωντανούς ανθρώπους από τη στιγμή που δεν θα ήθελα εγώ η ίδια να δω στο χαρτί τη δική μου ζωή όσο ζω. Είναι άβολο, δεν είναι ωραίο» υπογραμμίζει.

## ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

Ενα από τα ζευγάρια που ξεχωρίζουν μέσα από το βιβλίο είναι τα αδέρφια Χαρίλαος και Σοφία Τρικούπη. Εκείνος έζησε για την πολιτική και την αδελφή του. Εκείνη έζησε για τον πατέρα της και έπειτα για εκείνον. Είναι το ζευγάρι που η κυρία Διβάνη παραδέχεται ότι αγάπησε περισσότερο απ' όλα, γιατί, αν και στην αρχή της φάνηκε βαρετό, ήταν το πιο ιδιόμορφο και έχει αρκετό ενδιαφέρον.

Η έρευνα, όμως, ήταν αρκετά δύσκολη, γιατί δεν υπάρχουν πηγές. Μέχρι και σήμερα θεωρείται ταμπού και κουτσομπολιό. «Αυτό είναι αδιανόητο. Εγώ θέλω να ξέρω τον προσωπικό βίο του πολιτικού που θα πάω να ψηφίσω. Θα ήθελα να ξέρω αν έχει καταδικαστεί για κλοπή, πόσα διαζύγια έχει ή ποιες είναι οι σεξουαλικές του προτιμήσεις. Είναι κομμάτι της προσωπικότητας που θα έρθει να με διοικήσει» αναφέρει.

«Η Ελλάδα φαινομενικά είναι μια συντηρητική χώρα, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου» μου

λέει και συνεχίζει: «Ενα παράδειγμα είναι οι αμβλώσεις. Νομικά απαγορεύονται, αλλά καθημερινά γίνονται χιλιάδες. Μάλιστα, σε σχέση με άλλες χώρες του εξωτερικού έχουμε τα πιο υψηλά ποσοστά. Είμαστε θεοσεβούμενοι, αλλά στην Ανάσταση, πριν ακόμα ο παπάς πει το Χριστός Ανέστη, οι περισσότεροι έχουν φύγει για να μην κρυσώσει στο σπίτι η μαγειρίτσα» σχολιάζει χαριτολογώντας.

Αυτό το τελευταίο μου δίνει μια ωραία «πάσα» για να μάθω αν η ίδια πιστεύει στον Θεό.

«Είμαι αγνωστικίστρια. Δεν ξέρω αν υπάρχει Θεός ή όχι. Θεωρώ τυχερό όποιον πιστεύει. Έχει μια βεβαιότητα ότι τον προστατεύει κάποιος. Έχει έναν οδηγό. Μακάρι να είχα και εγώ κάποιον. Από την άλλη, και αυτοί που πολεμούν τη θρησκεία μου φαίνονται λίγο ύποπτοι, γιατί είναι σαν να το πιστεύεις. Όταν έχεις τόσο έντονα συναισθήματα για κάτι και θες να το πολεμήσεις πάση θυσία, είσαι πιστός από την ανάποδη. Πού το ξέρεις εσύ ότι δεν υπάρχει Θεός; Είναι εξίσου αστεία με τη βεβαιότητα του άλλου που υποστηρίζει ότι υπάρχει» τονίζει.

Η Λένα Διβάνη ήξερε από πέντε χρόνων ότι δεν ήθελε να παντρευτεί και να κάνει παιδιά. «Δεν είμαστε όλοι για όλα. Πάντα οι σχέσεις μου είναι μακροχρόνιες, αλλά δεν μου αρέσει ο γάμος. Είναι κάτι αφύσικο. Θέλω να ξυπνάω, να βλέπω τον άλλον δίπλα μου και να χαίρομαι. Όταν αυτό, όμως, περάσει, τότε παίρνω το καπελάκι μου και φεύγω. Επίσης, κάνω ένα μοναχικό επάγγελμα, που είναι η ζωή μου. Δεν γίνεται να έχω κάποιον στο σπίτι, να έρχεται να με αποσυντονίζει και εγώ να συνεχίζω να γράφω. Γράφω ασταμάτητα, χωρίς διάλειμμα. Ούτε παιδί δεν μπορώ να έχω, ακόμα και να ήθελα. Θα ήμουν κακή μητέρα, γιατί ξέρω ότι το γράψιμο με ενδιαφέρει περισσότερο. Ο άνθρωπος θα πρέπει να ξέρει γιατί



**Τα επεισόδια** της νέας σειράς ντοκιμαντέρ «Ζευγάρια που έγραψαν ιστορία» του Cosmote History HD προβάλλονται σε α' τηλεοπτική προβολή κάθε Παρασκευή βράδυ στις 22.00 και σε επανάληψη κάθε Τρίτη στις 19.00. Το βιβλίο κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Πατάκη.

είναι. Αυτό λέγεται "αυτογνωσία". Θα μπορούσα να είχα κάνει ένα παιδάκι και να μου το μεγάλωνε κάποιος τρίτος. Είναι ωραίο πράγμα αυτό;» μου εξηγεί.

Τη ρωτώ τι σημαίνει γι' αυτήν ο έρωτας και γιατί οι νέοι σήμερα αποφεύγουν να κάνουν σχέση. «Ο έρωτας για μένα σημαίνει μία στιγμή που πετάς. Μία στιγμή που βγαίνεις από το εγώ σου, το οποίο είναι ένα κέλυφος προστατευτικό, σαν φυλακή. Οι στιγμές που θα ξεχωρίσουν στη ζωή μας είναι αυτές που φύγαμε από αυτό το εγώ μας» αναφέρει και προσθέτει ότι σε σχέση με παλιότερα έχουμε γίνει πιο αναλωσιμοι και τα παρατάμε πιο εύκολα.

«Ο κόσμος σήμερα λειτουργεί με τα τραύματά του. Οι φίλιες μας είναι λίγο ευκαιριακές και χρησιμοθηρικές. Αυτή η πολύ πληροφοριακή κοινωνία στην οποία ζούμε αποδομεί τις σχέσεις, γιατί νιώθεις ότι δεν τις χρειάζεσαι. Μπαίνεις πλέον στα social media που έχεις περισσότερους από 5.000 φίλους και νιώθεις χαρούμενος και πλήρης. Κάθεσαι στον καναπέ του σπιτιού σου και τους ενημερώνεις ότι βλέπεις Netflix. Ανέξοδα και χωρίς κόπο. Εκεί σε πάει η κοινωνία της πληροφορίας. Δεν σε πάει στο βάθος, αλλά στην επιφάνεια. Οι νέοι πλέον δεν κάνουν σχέση. Πονάει και κοστίζει. Συνεπώς ανταλλάσσουν στο Tinder μηνύματα και αυτό είναι όλο».

Ασυμβίβαστη, μοναχική, ανεξάρτητη και με έντονη εκφραστική ματιά, η Λένα Διβάνη όλα αυτά τα χρόνια παραμένει ίδια. Αντί επιλόγου, της ζητώ να μου πει την πιο σημαντική συμβουλή που κρατάει σαν φυλακτό στη ζωή της.

«Να μην κάνεις ποτέ αυτό που θέλει ο άλλος, αλλά να σκέφτεσαι τον άλλον. Αυτόν τον συνδυασμό τον έχω φάρο. Κάνω αποκλειστικά μόνο ό,τι θέλω εγώ, αλλά σκέφτομαι πάντα τους άλλους με αγάπη». ●

